

Mojich

9 10

8

Petra B.

1

2

3

7

6

5

4

chlapov

Petra B.

Mojich deset' chlapov

Volám sa Petra.

Keď som bola malá, bolo jedno obdobie, kedy som sa veľmi bála, že ma nebude mať nikto rád; nik ma nebude ľúbiť.

Mám dvadsaťsedem rokov a už je to tu.

Necelý rok po tom, čo zomrela aj moja stará mama sa cítim veľmi, veľmi opustená.

Som sama. Kto už bol niekedy sám vie, o čom hovorím.

Cez deň si to ani neuvedomíte; okolo vás je zvyčajne plno ľudí; samozrejme práca, po práci relax, ale...

Ale večer sa čo najrýchlejšie pracem do postele. Zatváram oči, veľmi sa snažím nemyslieť na to, aká som opustená uprostred všetkých tých ľudí okolo mňa.

Zúfalstvo.

To slovo vystihuje celý môj terajší svet.

Zúfalstvo! Ale ja nechcem byť sama, nemilovaná. Chcem aby ma niekto ľúbil. Aby ma potreboval. Aby bol pri mne.

A nechcem byť zúfalá!

Už nikdy!

Napriek tomu, že som profesionálna pilotka, nelietam v oblakoch. A ani v nich nehľadám svoj pár, milovaného chlapa. Nechcem miešať prácu a súkromie. Je to taká moderná schizofrénia, veď viete, o čom hovorím... A, na druhej strane, v práci sa mi nemôže stať, že by som si začala s kolegom. Poviete si "ako je to možné? Lietať po svete sem a tam; pilotovanie je predsa len mužskou doménou..." Áno máte pravdu, som jednou z nemnohých žien v tomto mužskom svete, no v kabíne sedím len ja, ako pilotka. A muža v lietadle stretnem ozaj len párkrát do roka. Pilotujem totižto malé lietadlo, ktorým prevážam zásielky. Vlastne by sa dalo s trochou romantickosti povedať, že som posol z oblakov. Ale späť na zem; každá žena má vysnívaného muža, tým som si istá.

Dokonca som presvedčená, že máme každá nejaký pár, niekoho, kto k nám patrí, niekoho koho by sme mali stretnúť vo svojom živote. Je to náš náprotivok, naša druhá polovička; skrátka naša láska. Ja som nikdy nemala mužský ideál. Nejakého Paula Newmana či Brada Pita, je pravda, že sa mi vždy páčili muži odo mňa vyšší, takí čo už na pohľad vyzerali ako chlapi, nie modeli z unisex kalendára s vrstvou mejkapu. Túžila som a stále túžim po chlapovi z mäsa a kostí a svalov. Mojim ideálom je, nehanbím sa to priznať, alfa samec. Skrátka otec mojich detí, náš ochranca, náš vzor a niekto, kto ma z duše miluje. Teraz si pripadám trocha hlúpo, nie kvôli tomu priznaniu, ale v dnešnej dobe konzumných "hodnôt" vám asi pripadám staromódne streštená. Nech. Dúfam, že svoj ideál, svoji vysnívanú lásku nájdem.

Martin

Pred zhruba osemnástimi mesiacmi som natrafila na Martina. Stretli sme sa celkom romanticky - v prírode, pri mŕtvom ramene, kam si chodievam občas prečistiť hlavu. Upútal ma už len preto, že široko ďaleko nebol nik. Pobehoval okolo neho milý malý psík. Prvé, čo mi napadlo, keď som zbadala fešáka s "kabelkovým psom " bolo - "ďalší teplý chlap..." No on akoby čítal moje myšlienky. Usmial sa, kývol hlavou na pozdrav a hlbokým hlasom mi len tak ledabolo oznámil: "Je sestrin. Musela na služobku..." a pokrčil plecami. V tej chvíli vyzeral ako bezbranný chlapec. Sexy úsmev, biele zuby, tmavá štica zelené oči a na pohľad úžasná postava. V prvej sekunde som zatajila dych, koža na zátylku sa mi stiahla. Pociťala som zimomriavky a než som sa stihla uštipnúť, nevedomila som si ani, že sa na neho usmievam. Aby som nevyzerala ako idiot, prehodila som: "Ďakujem za vysvetlenie, to nemuselo byť." A zaklipkala som očami v domnení, že sa tvárim povznesene nad túto tému. On ma však asi vnímal ináč ako som chcela a z mosta do prosta spustil: " Som Martin." podal mi ruku. "A musím ti povedať, že máš krásne oči." V tej chvíli som bola určite červená ako kečup. Takmer som zabudla aj dýchať, keď mi otázka v jeho očiach vtisla na pery: " Petra. Ďakujem za

kompliment. Robievaš to často?"

"Že chodím na prechádzky so sestriným psom? " uškrnul sa, akoby vedel čo som mala na mysli.

"Nie, že hádžeš neznámym ženám komplimenty do tváre..."

"Aha..." Cúliac sa, poškrabal sa za uchom. Vyzeral teraz bezbranne, až nevinne.

"Prepáč. Nie, nerobím to, no, ak ma chápeš... myslel som..."

Najradšej by som sa bola zasmiala, no keďže ma táto "hra" začala zaujímať, tvárila som sa vážne, asi ako učiteľka, ktorá o chvíľu rozhodne, či žiak piatej B dostane na polroka štvorku a

Tento "piatok" ma pozval na kávu. Po káve na večeru. A po večeri mi s chlapčenským úsmevom a iskričkami v očiach pošepkal, že má doma zbierku najromantickejších filmov, ktoré boli kedy natočené! A hneď ako som sa pozrela do tých dvoch zelených jazierok s odleskom nočnej oblohy, prisahal, že ak príjmem jeho pozvanie, áno sa ma nedotkne; ak to sama nebudem chcieť. Taký moderný džentlmen.

Priznávam, už na prvom rande sme skončili v posteli. Obaja. Nahí. Napriek tomu, že podobné úlety nerobím. Išlo to ako si samo, spontánne. Martin bol okúzľujúci; povedala by som - božský. Predstavte si mladého, urasteného a krásneho chlapa; ak sú dnešní mladí chlapi pekní, bývajú takmer v sto prípadoch zo sto zadaní alebo teplí a ten zvyšok má nejakú tu chybu krásy, ktorá nie je navonok vidieť. Z vlastnej skúsenosti pomenujem tú chybu sama - malý vták. Ale o tom napíšem až neskôr.

Martin bol, povedali by ste, úplne bezchybný. Adonis, ktorý vedel očariť ženu. Romantik a milovník ako zo starých filmov. Skrátka, splnený sen. Po tejto prvej noci prišli ďalšie. Keď sa tak obzriem späť, stretávali sme sa vlastne po večeroch rozchádzali v noci. V tých dňoch bol Martin môj okúzľujúci nočný rytier, môj sen. Po troch týždňoch intenzívnych vášnivých návštev, začal sa akoby znenazdania meniť môj sen na moru.

Z Adonisa sa stal Narcis.

Na toto poznanie mi stačila polhodina z nášho posledného večerného stretnutia. Už dávnejšie ma zaujala polica s knihami, nie že by som bola ortodoxnou čitateľkou beletrie; sem tam si prečítam dobrú knihu; no knihy v martinovej polici boli už na pohľad samá klasika. iba jedna hrubá, v červenej koži nemala na hrane písmenká. Zaujatá a zvedavá som po nej siahla v prestávke medzi milovaním (akých bolo za celú noc niekoľko) a v čase, keď bol môj adonis v kúpeľni, som sa dozvedela desivú pravdu! Kniha bola čosi ako denník, alebo zoznam úspechov s fotografiami žien a dievčat a netuším ako, ale okrem civilných fotografií tu boli aj intímne, akty. Aj moje. Moje! Nikdy ma nefotil! Toto mi vyrazilo dych. Sadla som si a listovala v knihe nechutností, pod mojím menom bol opis našich stretnutí a, zjavne nedokončené výpočty spoločného sexu. Na nasledovnej strane som našla niečo, čo vyzeralo ako zámery môjho milovaného okúzľujúceho nápadníka so mnou! Všetko bolo rozmazané. Od slz. Mojich slz; celá izba sa kolísala, zdalo sa mi to, no boli to len moje vzlyky. Ani neviem ako som sa obliekla, ako som vypadla odtiaľ. Pamätám si len, že

som sa opretá o múr snažila nájsť v kabelke vreckovku, pretože som cez prívál slz nevidela vôbec nič. Vo chvíli, keď som si zotrela slzy z očí, zazvonil mi mobil.

Automaticky som otvorila správu, v ktorej boli dve slová: "som herec". Správa bola samozrejme od Martina. Zalapala som po vzduchu, odložila mobil a pomaly dýchala.

"Som v nejakom treťotriednom filme? Nezdá sa mi to celé?"

Poviete si, že som si ostala chvíľu pekne mimo. sama by som čakala všeličo, no niečo sa razom vo mne vzoprelo; hlas zvnútra mi oznámil " nechceš byť zúfalá. A nechceš trpieť!"

"Áno, hovorím si, ja som chybu neurobila, neurobila som vlastne nič zlé. Ja som tá dobrá. Ja som oklamaná, no, nie som obeť, to určite nie som! Sadla som na lep chudákovi, maniakovi, ktorého najväčšou poctou by bolo, keby som sa teraz zložila. Je to chudák, ktorého by pani Frýbová opísala ako extra prípad v knihe " Deň ako stvorený pre vážnu známosť".

Je mi jasné, že keď vtáčika lapajú, pekne mu spievajú, no dala som si sama záväzok, sľúbila som si, že sa už tak ľahko nedám nalákať. Lapíť.... Ak bude mať nejaký muž záujem, nech sa snaží, nech sa snaží viac, kveta a večere sú málo; na druhej strane ale musím pamätať na to, čomu sa hovorí láska. Keď si budem istá, že tu je, že je medzi nami viac, než len chémia, viac než len fyzická príťažlivosť... nebudem hrať nedobytnú ľadovú princeznú.

Roman

Ďalší muž v mojom živote bol Roman. Keď sa tak obzriem nazad, vždy som mala chlapov, o ktorých sa vo všeobecnosti hovorí, že sú krásni. Dnes by som si spomenula na príslovie: z krásneho taniera sa nenaješ; vtedy som bola však v inom svete; opojená predstavou lásky. Nie, nezabudla som na svoje posledné predsavzatie a, verte či nie, romanove aktívne dvorenie trvalo dva mesiace aj tri dni. Tento špinavoblond hnedooký športovec si počkal na moje áno-teda nie áno v kostole či na matrike, ale áno na pozvanie na "skutočné rande". Medzi tým mi stihol kúpiť hodinky, retiazky, ba aj prsteň, ktorý som však odmietla. To aby si nenamýšľal, že som akýmkoľvek spôsobom povinná si ho vziať. Chvilé, ktoré sme prežívali v čase jeho pokusov o moje áno boli takmer úchvatné. Výlety na miesta blízke i vzdialené; piknik pod veľkým dubom aj obed na lodi, prerážajúcej riečne vlny. Vtedy som prvý raz v živote sedela na koni. Roman mi pripadal ako typ chlapa zo ženských románov, v ktorých zvyčajne hrdinka uteká z domu pred nejakým tyranom, zväčša prenasledovaná a na svojej bezhlavej ceste stretne muža, ktorý je opakom toho, pred ktorým uniká. Skrátka, i keď som neutekala a nik ma neprenasledoval, videl sa mi Roman ako moja doposiaľ nenájdená polovička. V tých

časoch som si už ani nespomenula na môjho predošlého nápadníka "herca" a ak aj, sama sebe som sa v duchu zasmiala. Jediné, čo mi vtedy zišlo na um, že dakde blaznie ďalšiu ženu, no tieto myšlienky som zahнала a všetkými zmyslami sa snažila vychutnať prítomnosť. Mala som všetko, po čom by snáď mohla túžiť v tú chvíľu každá. Kytice kvetov, pozornosti, ako je otváranie dverí či dáždňik nad hlavou; samozrejme neodmysliteľné schôdzky v kaviarňach, no aj obedy a večere. Napriek tomu, že žijeme už v dvadsiatom prvom storočí, dokázala som oceniť aj pozvania do kina, pričom som zistila (keďže ja sama som v kine nebola hádam desať rokov) že je sa stále na čo pozeráť. A, samozrejme, že som sa zakaždým aj pozerala -na Romana. V tých časoch som mala aj ďalšie svoje "po prvýkrát", prehliadku hokejového zápasu. Bol to úžasný zážitok. Ak si spomínam presne, vlastne po tomto zážitku som privolila na ono "skutočné rande" a teda na sex. Romanov byt som už poznala, bola som tu už párkrát na návšteve; takže prvá "veľká bitka" sa mala uskutočniť na nám obom známom ihrisku. Ktorá z vás by neocenila atmosféru tvorenú snáď stovkou horiacich kahancov, cestičkou z ružových lupeňov, vedúcou až k posteli a kdesi v pozadí podmanivú hudbu? Kým Martin sa na romantika hral, Roman ním naozaj bol. Ako som tam stála, očarená tým kúzlom, ktoré vytvoril, dýchajúc vôňu kvetov, zišla mi na um veta, jediná, ktorú k téme sex doposiaľ Roman povedal, a to, že miluje "lízanie mušličky " Zrazu stál za mnou. Nepočula som ho vchádzať, ani som ho nevidela, ale cítila som jeho vôňu, cítila som ho tam. Skôr, než som